

Δεν έχει δομή, δεν έχει λογική

Στα μάτια μιας αγαπημένης
έγραψα ένα διήγημα
Δεν έχει δομή
δεν έχει λογική
Ένα παιχνίδι της μοίρας ο κόσμος
εκεί κρύβονται τόσα χαμένα παιδιά
Πώς φύγανε όλοι;
Πώς αφήσαμε τους ξένους
απάνω μας να περπατούν;
Η σκέψη και μόνο με κολάζει

Πέρασαν τόσα χρόνια
Άχνα, Αχερίτου, Λευκόνοικο
Στο ψηλό βουνό
στο κρυμμένο ποτάμι
στο κλαδί της ανθισμένης μυγδαλιάς
χαρτογραφούμε το ταξίδι μας
πέρα από τη λογική
χωρίς την «απαραίτητη» δομή
Στα μάτια μιας αγαπημένης
έγραψα άτακτα το διήγημα